

KRISTAUS KARALIAUS *Laivas*

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos Savaitraštis

IV SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

Evangelija

Mato 8, 23 - 27

ANUO metu: Jėzus įžengė į laivelį, ir jo mokiniai sekė jį. Bet štai jūroje pakilo taip didelė audra, jog laivelis buvo bangų apipiltas; jis gi miegojo. Jo mokytiniai priėjo prie jo ir pažadino jį, sakydami: Viešpatie, gelbėk mus, žūname. Jėzus jiems tarė: Kodėl esate bailūs jūs, žmonės menko tikėjimo? Po to atsikėlęs jis sudraudė vėjus ir jūrą, ir pasidarė didelė tylą, o žmonės stebėjosi ir sakė: Kas gi jis yra, kad vėjai ir jūra jo klauso?

Lėkėja

Rom. 13, 8 - 10

BROLIAI: Niekam nieko kita nebūkite skolingi, kaip tik kad vienas kitą mylėtumėte; nes kas artimą myli, tas įvykdo įstatymą. Nes įsakymai: Nesvetimoteriauk, neužmušk, nevok, neliudyk melagingai, negeisk ir kiekvienas kitas įsakymas yra apimtas šiuo pasakymu: Mylėk savo artimą, kaip pats save. Meilė nedaro nieko pikto artimui. Taigi, įstatymo įvykdymas yra meilė.

Ir protestantas paraudo . . .

Vieną šaltą, juodą ir lietingą naktį Dubline, Airijoje, atsitiko, kad keleivis beviešėdamas viešbutyje staigiai ir pavojingai susirgo. Buvo pašauktas kunigas. Kunigas greit atėjo ir rūpestingai aprūpino ligonį.

Viešbučio savininkas, nors protestantas, maloniai pakvietė kunigą pas save susišildyti. Pasiūlė ir užkandį. Besikalbant protestantas pastebėjo, kad katalikų dvasiškija, ypatingai augštesnioji, jo nuomone, gyvena patogiai, ramiai.

"Pavyzdžiui, dabar, kai jūs bridote per lietų šią naktį, aš esu tikras, kad Jo Eminencija, Kardinolas, sau ramiai šil-

dėsi pas krosnį savo rūmuose, gal ir su stikleliu rankoje," kalbėjo savininkas.

"Ar ponas tikrai taip manote?"

"Sakau ką manau."

"Gaila, jūsų nuomonė apie Kardinolą yra klaidinga."

"Kodėl?" — klausia savininkas.

"Dėlto, prieteliau, kad aš esu kardinolas Cullen."

Savininkas pašoko nuo kėdės, ėmė atsiprašinėti kardinolo, pasiūlė kardinolui pašaukti vežimą ir jį palydėti į namus.

"Ne, pone," atsakė kardinolas, "grįšiu, kaip atėjau. Aš jau taip įpratęs.."

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago 8, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription: \$3.00 yearly in U. S. A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10c a copy. Editor: Rev. A. Ignotas, MIC.

LIGI AMŽINYBĖS ALTORIAUS

K. Baras

Švenčiausioji Marija, praleidusi 40 dienų nuo Jėzaus užgimimo, eina su šv. Juozapu į

Jeruzalės šventyklą, kad ten įsivesdinama nusiteisintų ir paaukotų Viešpačiui savo pirmgimį dieviškąjį Kūdikelį. Katalikų Bažnyčia, daugiau remdamosi Naujuoju Įstatymu, nebereikalauja iš krikščionių moterų nei nusiteisinimo nei ypatingu būdu aukojimo Dievui savo pirmgimių. Katalikų Bažnyčioje užsiliko tiktai gražus įsivesdinimo paprotys. Kada švenčiausioji Marija įžengė į šventyklą, ją sutiko maldingas senelis Simeonas ir paėmė Išganytoją į savo rankas garbino ir tarė: „Šviesa tautoms apšviesti“. Ir iš tikrųjų, vasario 2 d. Bažnyčia šventina žvakes, primindama tikintiesiems, kad Kristus yra tikroji Šviesa, o žvakė — tai tikrosios Šviesos regimasis ženklas. Todėl, ar audra užeis, ar nelaimės draskys, ar liga suspaus, uždekite pašventintą žvakę ir, žiūrėdami jos liepsną, pakelkite nužemintas širdis prie Jėzaus Kristaus, kaip prie savo gyvenimo mielojo Valdovo, ir jame jieškokite kūnui ir sielai reikalingos tvirtybės. Senasis Simeonas ne tik džiaugėsi, bet ir rado Jėzuje Kristuje sau laukiamą ramybę, be kurios jis bijojo mirti.

Ramybės šaltinis yra Jėzus Kristus. Šv. Augustinas sako: „Žmogau, jieškok vienintelio turto, kuriame visi turtai slepiasi, jieškok Dievo; Jis vienas tik patenkins tavo norus.“

Bet kur tu Jėzų Kristų rasi? Ar lauke? Ar miške? Ar savo name? Ar viduryje turgavietės? Ar teatre? Kristus yra šalia tavęs. Tu junti, kaip Išganytojas beldžiasi į tavo širdį ir tyliai kalba: Žmogau, atėjau į pasaulį tau gera norėdamas, bet tu manęs net nepažįsti. Dieną naktį sekioju tave ir pra-

šau atidaryti savo širdį, bet tu neklaušai ir klaidžioji tamsybėje. Aš esu tavo Draugas. Aš tave myliu taip, kaip niekas ant žemės negali mylėti. Jei tu pažvelgsi į mane ir būsi su manim, Aš gir-dysiu tave savo krauju ir maitinsiu savo kūnu ir pasiliksiu su tavim per amžius! Ar girdi, bičiuli, ką Kristus tau sako? Kaip manai? Ar jieškosi ramybės be Kristaus? Ar jieškosi ramybės tiktai Kristuje. Sakyk! Arba, arba! Tikiu, jog tu tiesi rankas prie Išganytojo ir virpančiomis lūpomis kvieti Jį į savo sielą. Palaimintas esi! Palaiminta ši valanda, kurioj tu pažinai ir pamilai Ramybės Šaltinį.

Bet gal tave dar nuodėmė tebegraudžia? Taip? O Jėzau, ateik į pagalbą! Šalin nuodėmė! Prieš ją nepabaigtas karas. Sutvirtinkite tikėjimą, nes be tikėjimo jūs vėl Kristų užmiršite. Be to jūs būkite maldingi, nuoširdūs, protingi ir ištvermingai uolūs. Nusidėję mokėkite karštai gailėtis. Naikinkite nesutikimus, nieko neskriauskite, niekam neištraukite nekaltos ašaros, jauskitės nusižeminusiais. Žodžiu, puoškitės angelų dorybėmis, savo gyvenimo takus iškllokite gražiausiais darbais.

—0—

Gyveno kartą vienas berniukas. Jis buvo našlaitis. Svetimieji pavarė jį jieškoti darbo. Eidamas mišku jis gailiai verkė, nes neturėjo pinigų duonai nusipirkti. Žiūri — pakelėje riogso senas kelmas. Berniukas atsisėdo ant kelmo pailsėti. Šalia kelmo samanose pamatė nedidelę lazdelę. Berniukas, bežaizdamas su lazdele, sudavė į supuvusį kelmą ir žiūri. Tas supuvęs kelmas ėmė blizgėti ir pavirto aukso gabalu. Nuo to laiko berniukas gyveno labai turtingai.

Mūsų kasdieniniai darbai yra tos stebuklingos lazdelės, kurios turi nepaprastos galios mūsų ir kitų gyvenimui.

Jei kitados Prancūzijos Napoleonas pasakė, kad jo valstybei reikia trijų da-

lykų: darbo, darbo ir darbo, tai mes, norėdami ką nors šiame gyvenime, turime ilgai ir kantriai dirbti ne tik žemiškoje, bet ir dvasiškoje srityje — turime rūpintis ne tik kūno, bet ir dvasios reikalais.

Jei žmogus neskubėtų galvotrūkčiais

rinkti medžiaginių gėrybių, tai jis pastebėtų, kad šalia jo dievinamų šitų vertybių yra viršgamtinių amžinųjų vertybių. Tada mūsų šiandieninio buvimo matas būtų pratęstas ne nuo gimimo ligi mirties, bet nuo gimimo eitų per laikinį gyvenimą ligi amžinybės altoriaus.

POPIEŽIAUS PIJAUS XII VEIKLA 1956 METAIS

KRISTAUS Vietininko veikla 1956 metais buvo nepaprastai įvairi ir turtinga. Po sunkios ligos Jo Šventenybė yra pilnai sustiprėjęs ir, nors sukakęs 80 metų amžiaus, per ištisus metus įtempto darbo nebuvo nutraukęs nė viena dieną.

Praėjusių metų laikotarpyje Šv. Tėvas yra pasakęs per radiją ir įvairių audiencijų metu iš viso 132 kalbas. 47 iš jų buvo pasakytos prancūziškai, 36 — itališkai, 25 — ispaniškai, 10 — angliškai, 2 — lotyniškai ir 2 — portugaliskai. Daugelis šių kalbų susilaukė plataus atgarsio viešojo pasaulio nuomėnė. 1956 metais buvo paskelbtos 5 enciklikos: apie bažnytinę muziką, apie Švč. Jėzaus Širdies kultą ir trys paskutinės, ryšium su vengrų tautos tragedija, raginant melstis už pasaulio taiką ir pavergtųjų išlaisvinimą.

Pereitais metais Pijus XII audiencijose priėmė virš milijoną tikinčiųjų iš visų pasaulio kraštų. Tarp žymesnių asmenų, kurie buvo priimti privačiose Šv. Tėvo audiencijose, pažymėtini: Brazilijos prezidentas Kubitšek, Jungtinių Tautų organizacijos generalinis sekretorius Hammarskjöld, buvęs Jungtinių Amerikos Valstybių prezidentas Trumanas, Indonezijos prezidentas Sukarno, Federatyvinės Vakarų Vokietijos kancleris Adenaueris, Liberijos prezidentas Tubman, visa eilė įvairių kraštų ministrų ir daugelis kitų. 80-jų gimimo metinių proga Šv. Tėvas priėmė virš penkiasdešimties valstybių delegacijas.

Su 47 valstybėmis Šv. Sostas palaiko oficialius diplomatinis santykius. Pe-

reitais metais 13 naujų ambasadorių ir 5 nauji įgalioti ministrai Šv. Tėvui įteikė savo vyriausybių kredencialus. Prie Šv. Sosto veikia ir Lietuvos pasiuntinybė. Ji, kaip ir nepriklausomybės laikais, naudojasi visomis diplomatinio korpuso narių teisėmis. Šv. Sostas niekuomet nepripažino jėga įvykdyto Lietuvos prijungimo prie Sovietų Sąjungos. Lietuvos pasiuntinybės prie Šv. Sosto lietuviams išduodamus užsienio pasus pripažįsta visos laisvojo pasaulio valstybės. Ir šiandien Lietuvai prie Šv. Sosto atstovauja nepriklausomos Lietuvos vyriausybės paskirtas ministras Stasys Girdvainis.

Pereitų metų laikotarpyje daug yra nuveikusi ir Popiežiaus Pagalbos Komisija, kuri yra visuomet pasirengusi pagelbėti nelaimių ištiktiems ar kitokių būdu į vargą patekusiems bet kurio krašto gyventojams. Ir lietuviai ne kartą yra pasinaudoję šios komisijos dosnumu.

“Laivelio” skaitytojams, klebonams, mokyklų knygynų vedėjams pranešame, kad jau turime sudarę gražiais kietais viršeliais įrištus pereitų 1956 metų “Kristaus Karaliaus Laivo” komplektus. Kaina tikrai \$6. Užsakymus malonėkite greitai atsiųsti, nes tik mažas kiekis tokių komplektų randasi. Adresas sekantis: LAIVAS, 2334 S. Oakley Ave., Chicago 8, Illinois.

A d m i n i s t r a c i j a

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS

Per motiną prie dukters

MARIJA GORETTI - KANKINĖ

O. Labanauskaitė

PO ITALIJOS dangumi išaugo daug šventųjų. Romos miesto ir apylinkių žemė persunkta kankinių krauju. Todėl su šventaisiais italai kaip ir apsipratę. Bet kai vėl kas nors susilaukia altoriaus garbės, Italiją nusiaubia entuziazmo banga — naujo šventojo atsiradimas vėl paskatina žmones taisyti savo gyvenimo kelius.

Naujausia Italijos žemės šventoji yra Marija Goretti, iškelta altoriaus garbėn kaip Mergelė ir Kankinė. Ji yra garsiųjų Pontino pelkių vargo vaikas, mirusi kankinė mirtimi begindama didžiausią savo turtą — sielos ir kūno skaistumą.

Italijoje ji garbinama ne tik kaip šventoji ir kankinė, bet ir kaip ypatingai brangus ir artimas žmogus, nes ji čia taip neseniai gyveno ir tragiškai mirė. Juk kaikurie jos šeimos nariai tebėra gyvi, ypač jos motina, kuri išugdė jos būdą ir dalinai nulėmė savo dukters likimą. Gyvas tebėra ir jos žudikas, pakeitęs gyvenimo būdą ir pasirinkęs atgailą.

Pradėkime susipažinti su naująja kankine nuo jos tėvų, ypač nuo jos motinos, kurios vardas Assunta, kuri taip mokė gyventi savo dukterį Mariją, kad ji verčiau mirė, negu susitepė.

Prieš maždaug 85 metus Assunta Carlini gimė Anconos provincijos Senigallia miestelyje, kurio sienas plauna Adrijos jūra. Ji nepažinojo nė savo tėvų nė ko kors iš giminių. Iki penkių amžiaus metų ji prabuvo Senigallijoje seselių vienuolių globoje, o po to išėjo iš savo gimtosios vietos ir vaikščiojo nuo šeimos prie šeimos užsidirbdama skurdų kasdienos kąsnį nuo tos minutės, kada jau sugebėjo ką nors dirbti.

Niekas nepasiuntė jos į mokyklą — ji nemokėjo nė skaityti nė rašyti. Bet Dievas vis užvesdavo ją ant gerų žmonių, į geras Italijos kaimiečių šeimas, kur nebuvo patogumų ir turto, bet kur buvo gana daug geros širdies ir krikš-

čioniškai švaraus gyvenimo. Assunta brendo gana laisvai — kaip bręsta sultingas vaisius Italijos kalnų pašlaitėse.

Ir nuaugo ji gana gražiai. Tamsios akys buvo pilnos šiltos ramios ugnies, o gražios išlenktos lūpos rodė ne tik stiprą būdą, bet ir paslaugų širdies gerumą. Ji buvo laukų vaikas, nes juose dirbo ir brendo. Assunta neskubėjo, kaip kiti, bėgti vakare namo iš laukų, bet džiaugėsi pasibaigusia darbo diena stebėdama nakčiai besiruošiančią gamtą. Nors buvo ją supančių žmonių mėgiama, tačiau Assunta labiausiai mėgo viena būti.

Ir tą vakarą, kada prasidėjo naujas jos gyvenimo laikotarpis, ji neskubėjo namo iš laukų, bet atsilikusi nuo kitų gėrė nuo jūros ateinantį vėsų orą. Jau nuskambėjo paskutinė draugų daina; ir jaučiai jau buvo ją pralenkę vežimus namo vilkdami. Kaimynų du jaunikliai, dažnai akį Assuntos pusėn mėgę pasukti, bandė su ja žingsnius suderinti, tačiau tą vakarą Assunta buvo ypatingai nekalbi. Gal todėl, kad vakaras buvo labai gražus, o gal ir todėl, kad ji norėjo pasikalbėti su Madona, su dangaus Marija, nes turėjo jai vieną reikalą patikėti.

Mat, Assunta jau turėjo apie 19 metų, todėl visi ėmė kalbėti apie našlaitės apvesdinimą. Tas reikalas jai buvo naujas ir įkyrus, naujus rūpesčius sukėlęs, nes ji niekur dar nematė to vyro, už kurio galėtų ištekti. Tai nebuvo nė Viktoras su Ginu, kuriuos nuolat sutikdavo į laukus dirbti eidama. Tai nebuvo nė kiti jaunikliai, kaimynuose buvę. Nesimatė jai žadėto vyro nė tarpe tų, kurie kas sekmadienį būriuodavosi aplink prieš bažnyčią esantį vandens purkšlį. Neturėjo Assunta nė kraičio. Ji nieko neturėjo.

Apie tuos reikalus su Madona besikalbėdama ji prisiartinė prie paskutiniųjų ją priglaudusių žmonių namų, kur

tą vakarą buvo atėjęs retas svečias — iš karinės tarnybos grįžęs giminaitis Liudvikas Goretti. Šis pamatė Assuntą per virtuvės langą ir greitomis surinko apie ją kelias žinias iš savo pusseserės, namų šeimininkės. Jis maloniai nustebo pamatęs, kad Assunta įleido žiursto kišenėn rožančių prieš virtuvėn įeidama. Jis jau žinojo iš pusseserės ir Assuntos vedybų problemą. Jam tuojau atrodė, kad su tuo reikalu Assunta vargo negalės turėti, bet giminaitė jam paaiškino, kad Assunta tuo reikalu visai nesidomi.

Nieko nenujausdama, kad apie ją kalbama už virtuvės lango, Assunta įėjo virtuvėn ir, supažindinta su svečiu, pradėjo vakaro ruošą — rengė stalą vakarienei, plovė indus ir, galop, atsisėdo siūti.

Liudvikas ir Assunta domėjosi vienas kitu niekam nepastebint. Liudvikas greit padarė tvirtą išvadą, kad Assunta yra herojiškai stipri moteris, o Assunta į savo kambarėlį gulti nuėjusi pasakė dangaus Madonai, kad ji galop pamatė tą, už kurio galėtų tekėti.

Liudvikas Goretti atsisveikino tą vakarą apie 9 val. ir išėjo pas savo motiną, kuri jo laukė sutartu laiku rožančiaus kalbėti. Assunta su juo atsisvei-

kino kaip su patikimu pažįstamu. Ji jau žinojo, kad Liudvikas meta karinę tarnybą ir grįžta namo prie lauko darbų.

Liudviko apsilankymai pas gimines dažnėjo ir dažnėjo, nes jam buvo malonu vakarais stebėti dirbančią Assuntą. Ypač siuvančią, nes jis galėjo arčiau jos atsisėsti.

Kai vieną spalio mėn. vakarą juodu taip sėdėjo netoli židinio kitiems šeimos nariams įvairiomis kalbomis užsiėmus, Liudvikas nepastebimai pašnibždėjo:

— Assunta, ilgai nelaukime. Esi laisvesnė už kitas merginas, nes tėvų neturėdama gali pati apsispręsti.

Assuntos rankos nustojo dirbusios. Ji suprato Liudviko kalbą ir atsakė:

— Bet aš nieko neturiu. Visai nieko.

Progą gavęs Liudvikas atsakė:

— Man tik tavęs tereikia. Ir aš esu neturtingas. Net savo namų negaliu pasiūlyti, bet turėsim apsigyventi pas mano tėvus. Ar greit sutiksi ten eiti?

Assuntos žvilgsnis nubėgo kažkur toli. Jos rankos nieko nebedirbo. Šiltas žvilgsnis buvo pasuktas Liudviko pusėn. Ir tik jis vienas nugirdo šį atsakymą:

— Taip. Kur jūs būsite, ten bus mūsų dviejų namai.

(Bus daugiau)

Marija Mūsų Pagalba

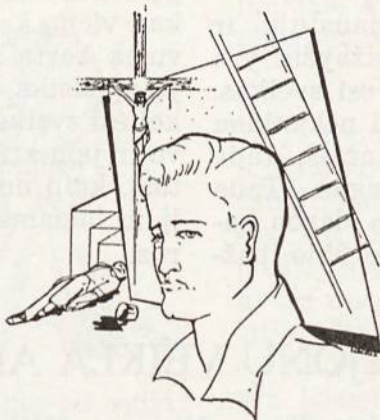
Štai kokių būdu ragina mus šv. Bernardas kreiptis prie Švč. Panos Marijos: "O jūs visi", sako jusiai, "kurie pasijuntate blaškomi neramiame šio pasaulio okeane vėtrų bei audrų, nenukreipkite savo akių nuo spindėjimo šios žvaigždės, nes kitaip apgalės jus tos baisios bangos. Jei pagundų vėjai pakyla, jeigu susitiksite su sunkybių uola, pažvelkite į žvaigždę; šaukitės Marijos. Jeigu esate išmesti ant puikybės, pavydo, ambicijos bangų, pažvelgite į žvaigždę; šaukitės Marijos. Jeigu esate susirūpinę savo

nuodėmių didumu, persigandę teismo baisybės; jeigu pradedate kristi į nusiminimo gelmes ar į nebivilties bedugnę — prisiminkite Mariją. Pavojuose, kančiose, abejonėse, prisiminkite Mariją, šaukitės Marijos. Ja sekdami, jūs nesuklyssite; Jos maldaudami, jūs nenustosite vilties; apie ją mąstydami, jūs nebūsate apvilti; prie jos prisirišdami, jūs nesuklyssite; po jos apsauga jums nebus ko bijotis; jos vadovybėje jūs nepailsite; po jos vėliava jūs pasieksite savo tikslą."

TIKĖJIMAS KAI GERA GYVENTI

Myk. Muraitis

KARTĄ lietuvius kunigas suimtas Lietuvoje ir ilgai kalintas nacių koncentracijos stovykloje, pasakojo tokį įvykį: stovykloje nebuvo leidžiama nei melstis, nei žegnotis, nei kitaip kokiu nors būdu išpažinti Dievą. Už kiekvieną tokį prasižengimą buvo baudžiama net mirties bausme, nors ir pats stovykloje gyvenimas buvo ne kas

kitas, kaip nuolatinis merdėjimas. Juo labiau nebuvo galima laikyti kokį nors maldos įrankį, pavz. rožančių. Vieną kartą lenkas kunigas, kurių stovykloje buvo daug, stovėdamas rikiuotėje, kalbėjo ranką kišenėje laikydamas rožančių, kurį pats buvo pasidaręs. Pastebėjęs nacių sargybinis, vadinamas esesininkas, ištraukė rožančių, jį sumynė ir paklausė:

— Ar tu tiki Dievą?

— Taip, tikiu, — atsakė kunigas.

Tai išgirdęs esesininkas partrenkė kunigą žemėn, apspardė ir pastatė vėl paklausė:

— Ar tu tiki Dievą?

— Taip, tikiu, — vėl atsakė kunigas.

Ir vėl kunigas buvo muštas ir apspardytas ir kai trečią kartą įpykęs sargybinis paklausė ar tiki Dievą, kunigas atsakė:

— Tikėjau, tikiu, ir tikėsiu.

Nežinomas šventasis

Kunigas buvo užmuštas ir vėliau kiti kaliniai meldėsi, kaip į naujųjų laikų šventąjį. Tačiau, kaip pasakoja vėliau šį įvykį matęs lietuvius kunigas, tokiose apystovose, kada viskas vistiek, kada mirtis kiekvieną dieną tyko, kada belieka laukti tik mirties, nebėra taip sunku parodyti savo tikėjimą. Daug sunkiau yra tada, kai gyveni kasdieninį gyvenimą. Sunkiau tada, kai eini kasdien

į fabriką ir turi kada nors nepasivėlindamas išklausyti privalomas mišias, sunkiau tada, kai reikia Kristaus mokslą apginti kokioj nors viešoj kompanijoje, kur gali būti apšauktas atsilikusių, nemoderniu ir nepažangiu, sunkiau, tada, kai reikia išlaikyti visas geram katalikui privalomas pareigas, kad kito nepapiktintum. Šventas anas kacete

žuvęs kunigas, kaip ir daugel tokių yra žemėje nežinomų šventųjų, tačiau tada, kada žmogui bloga, jis visada linkęs šauktis Dievo ir kai gera, dažnai Jį pamiršti.

Fabrikas mano bažnyčia

Kad Dievas užmiršamas tada, kai gera, rodo daugybė pavyzdžių, bet paimkime, kad ir šį. Viename fabrike buvo bosas italas. Jis nebuvo nei blogas, nei geras. Bosas, kaip bosas. Buvo bent iki ankstyvos jaunystės metų auklėtas katalikiškai, tačiau vėliau nuo jos nutolo, ne dėl priešingumo, bet daugiau dėl nesidomėjimo Bažnyčia ir dėl apsiliedimo. Kartą, kai vienas darbininkas jį paklausė ar jis vaikštąs į bažnyčią, atsakė, pirštu parodydamas į fabriko lubas:

— Mano bažnyčia yra čia.

Suprantama, kad darbas gali būti irgi malda, suprantama, kad kiekvienas geras veiksmas paskirtas Dievo garbei padaro tą veiksmą prasmingu, tačiau dėl šio boso pasisakymo ne vienas pakraipė galvą. Vėliau bosas pradėjo skųstis koja, kuri skaudėjo nuo gyslų sukalkėjimo ir ji teko nupjauti. Vėliau teko nupjauti ir kitą koją. Ir tada bosą aplankiusieji darbininkai pasakojo, kad jis būdamas be kojų, prašydavo savo namiškių, kaip nors nugabenti į bažnyčią. Fabrikas, kuriame jis buvo išdirbęs apie trisdešimt metų, negalėjo jo išgelbėti,

nors jis jam ir buvo šventas, kaip bažnyčia. Priešingai, fabrike laukė kiti, kad bosas niekad nebegrįžtų ir galėtų kitas užimti jo vietą.

Pilkoj kasdienybėj

Dievas yra visų nuskriaustųjų ir skriaudžiamų Globėjas ir Bažnyčia yra užuovėja. Tačiau tada, kai esi sveikas, kai gerai sekasi gyventi, kai nekankina nei fizinės nei dvasinės kančios, tada būk Dievui už visa tai dėkingas. Tada neužmiršk ir nepaversk savo darbo, savo šeimos, profesijos ar savo ūkio baž-

nyčia. Išsilaikyti tikru krikščionių pilkoje kasdienybėje, yra kasdieninė mūsų pareiga. Kai eini kasdienines savo pareigas, tegu ir su pasisekimu, kai sekasi geriau ir kai labai gerai, visada atmink, kad vieną kartą tai gali pasikeisti, kad vieną kartą nežinosi, draugų ir artimųjų apleistas, į ką kreiptis. Todėl visada, kol esi sveikas ir stiprus, neužmiršk Dievo ir jam atiduok ne save ligotą ir suvytusį, kaip nugrauztą kaulą, bet garbink jį ir būdamas jaunas, sveikas ir stiprus.

TĖVŲ MARIJONŲ VEIKLA ARGENTINOJ

Kun. Kazys Vengras, MIC.

Rosario, S. Fe — Lapkričio mėnesyje atsilankė į šv. Kazimiero parapiją pats vyskupas valdytojas, kardinolas Antanas Caggiano. Pasigėrėjo parapijos vystymu. Ta proga buvo sutvirtinti arti 500 vaikų. Visi vaikai buvo rūpestingai paruošti.

Rosario, S. Fe. — Kun. Vitas Palubinskas, MIC., yra paskirtas didžios miesto ligoninės R. S. Pena kapelionu. Ligoninė yra Tėvų Marijonų valdomos parapijos ribose. Ji gali aptarnauti kelius šimtus ligonių ir yra vienintelė ligoninė Rosario pietinėje dalyje.

Rosario, S. Fe. — Nors dar visos skolos neapmokėtos, bet dar reikėjo toliau ir bristi skolon, nepraleisti progos pirkti kelius sklypus žemės, visai arti parapijos centro. Mokyklos pradžia yra, nes šiais metais veikė vaikų darželis su arti šimto vaikų.

—o—

Buenos Aires. — Kaip kas metai, tai Kalėdos pripuolė per didžiuosius karščius. Kalėdų dieną tiesiog šutino ir saulė degino. Mat, vasara prasideda gruodžio 21 d. Tad, nors karšta, bet kaip kas metai, daug lietuvių susirinko dalyvauti Bernelių Mišiose.

Pats klebonas kun. P. Garšva, MIC., pasveikino visus lietuviškai ir ispaniškai. Šv. Cecilijos choras giedojo giesmes prieš Mišias: lietuviškai, ispaniškai ir lotyniškai.

Buenos Aires. — Perono nėra. Religinis gyvenimas vystosi ramiai. Leidžiamos procesijos, konferencijos ir vaikų rengimas prie pirmos šventos Komunijos. (Dar nėra pilnos laisvės dėstyti tikybą mokyklose.)

Tačiau vyksta streikai. Laikraščių nebuvo per dvi savaites. Reikėjo kelti algas. Dar tebestreikuoja plieno darbininkai. Jau mėnesiai praėjo. Skerdyklų darbininkams prižadėta buvo algų pakėlimas — bet dar tebelaukia.

Infliacijos šmėkla Argentinoje.

—o—

Cordoba. — Vasarą — tai yra gruodžio, sausio ir vasario mėnesiai atsidaro trečia Tėvų Marijonų Misijų stotis. Čia į kalnus atvyksta stovyklauti, atostogas praleisti ir būti auklėjamas lietuviškai ir katalikiškai Argentinos lietuvių jaunimas.

Vieną mėnesį būna berniukai; kitą mėnesį būna mergaitės. Vieta graži, prie dirbtinio ežero. Klimatas sausas kalnuose. Yra kur maudytis, žvejoti ir laivu irstyti. Be to, yra tikybos ir lietuvių kalbos pamokos. Berniukus prižiūri patys Tėvai Marijonai, pasidalindami darbais. O mergaites prižiūri atvykusios iš Buenos Aires mūsų šv. Kazimiero seselės lietuvaitės. Jau kelinti metai, kaip tai daroma. Tėvai džiaugiasi, kada jų vaikų auklėjami lietuviškai ir katalikiškai.

KODĖL PAMALDOS LOTYNIŠKAI?

Kun. Juozas Prunskis

NORĖDA-
MAS su-
rinkti daugiau
žinių ir infor-
macijų, norėda-
mas geriau per
spaudą mūsų
mieliems lietu-
viams patar-
nauti, žurnalis-
tinių stebėjimų
tikslais savo

gyvenime esu aplankęs apie 50 valstybių, pervažiudamas Europą skersai ir išilgai, lėktuvais aplankydamas didįjį Amerikos žemyną nuo pat Aliaskos iki labiausiai į pietus esančių Pietų Amerikos valstybių.

Ir man paliko vienas nepaprastai mielas įspūdis: kurin tik kraštan nenuvykau, kurioje tik valstybėje buvau — ar tolimoj Australijoje, ar plačiojoje Indijoje, ar keistų įpročių krašte Japonijoje, visur radau katalikų bažnyčias, visur tokias pačias pamaldas, visur galėjau tas pačias šventas mišias atlaikyti, kaip brangioje Lietuvoje.

Bendra kalba Kristaus įkurtojų draugijoj

Tik taip važinėdamas žmogus patiri, kaip mūsų katalikiškoji Bažnyčia nesiriboja viena tauta ar vienu žemynu. Tai yra didžioji Kristaus įsteigta draugija, turinti apie 400,000,000 narių, ir bent viešosioms apeigoms reikalinga viena bendra kalba, kad katalikas, į koki kraštą nepakliūtų, kokioje tautoje bebūtų — vis justų tą pačią jungtį. Jeigu šv. mišios būtų laikomos vietine kalba, lietuvis nejaukiai jaustųsi patekęs į lenkų bažnyčią ir priešingai. Lotynų kalba nei vienai tautai nepriklauso, nei vienos tautos neužgauna jos parinkimas. Bendra lotynų kalba galima išleisti puošnius mišiolus ir kitas liturgines knygas, ir jos tinka visam pasauliui. Lotynų kalba paruošti puikūs teologijos (tikybos) vadovėliai vartojami viso pasaulio seminarijose, visokiausių tautų. Nublokštas į to-

limiausį kraštą kunigas gali su kitu kunigu susivokti lotynų kalba.

Skambi kalba

Lotynų kalba yra skambi ir muzikali. Mes turime puikiausių šiai kalbai pritaiktų kompozicijų, giedotinių šv. mišių, kaip Kirie, Gloria, Credo. Tos kompozicijos yra tapusios visų pasaulio bažnyčių nuosavybė, nes visur vartojama lotynų kalba.

Kad žmonės galėtų sekti pamaldas, yra išleistų mišiolėlių kiekvieno gimtąja kalba, ir jie gali labai lengvai atsekti, ką kunigas prie altoriaus gieda, skaito ar daro. Kaip tik Bažnyčia ir ragina tokias maldaknyges — mišiolėlius įsigyti ir priprasti per pamaldas vartoti.

Gimtoji kalba pamaldose

Šalia to, bažnyčiose yra pamaldos ir kiekvienos tautos savo kalba: gegužinės pamaldos, spalio mėn. rožančius, pirmo penktadienio pamaldos, novenų pamaldos, birželio mėn. pamaldos, įvairios giesmės, kurios giedamos protarpiais net ir per lotyniškai laikomas šv. mišias. Paskutiniu metu Bažnyčia net į krikšto ir kaikurias kitas apeigas įveda daugiau gimtosios kalbos.

Pagaliau pats žmogus atėjęs gali melstis kokia nori kalba, nors ir visiškai be žodžių, o širdimi kalbėti į Viešpatį.

Tarptautinė kalba

Lotynų kalba savu laiku galima sakyti buvo tarptautine viso pasaulio kalba. Daugelis net ir Lietuvos kunigaikščių raštų buvo rašyti lotynų kalba. Augštojoje Lietuvos mokykloje — Vilniaus akademijoje — dėstomoji kalba buvo lotynų.

Net ir dabar vaistinėse, vaistų pavadinimai yra vartojami lotynų kalba. Tokiu būdu bet kokios tautos gydytojas, bet kokioje valstybėje parašęs receptą yra tikras, kad reikiami vaistai

bus sutaisyti. Galėtų vaistus bandyt pavadinti angliškai, prancūziškai, ispaniškai, tačiau gydytojai atranda, kad geriausia yra laikytis lotyniškų pavadinimų, kurie bendri yra visoms tautoms, mažiau galimybių suklysti, o kur gyvybės reikalas apeina, svarbu, kad būtų kuodidesnis tikslumas.

Paimkite į savo rankas vieno Amerikos dolerio popierinį pinigą. Atverskite jo žaliąją pusę ir pamatysite Jungtinių Amerikos Valstybių viešąją, valsty-

binę anspaudą. Dešinėje pusėje erelis snape laiko juostelę su lotynišku užrašu:

— E pluribus — unum. Tai reiškia: Iš daugelio (valstybių) sudaryta viena.

Kairėje pusėje piramidė su Apvaizdos akimi ir užrašas apie prasidėjusią naująją amžių tvarką:

— Annuit coeptus novus ordo seculorum.

Taigi net JA Valstybės savo didžiojo antspaudoj vartoja lotynų kalbą.

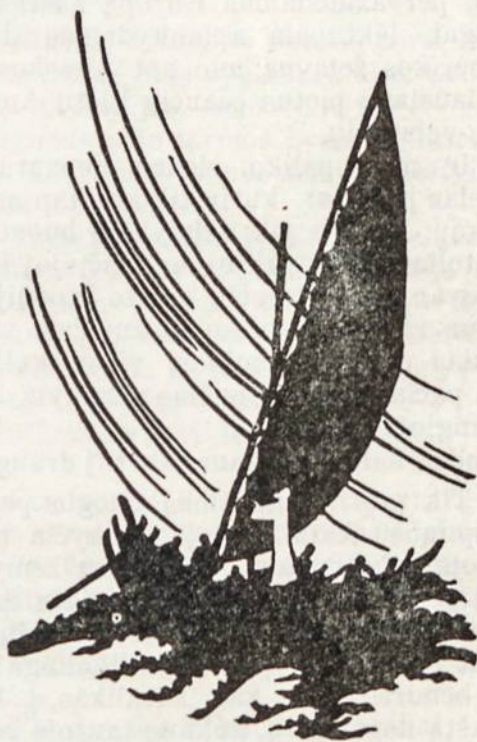
AUDRA JŪROJE

Pr. Jančius, M.I.C.

KAIP gamtoje, taip ir žmonių gyvenime dažnai įvyksta visokių sukrėtimų. Patiria jų taip atskiri asmenys, taip ištisos tautos bei valstybės. Atskirų žmonių gyvenime audros tai mūsų mylimų asmenų netekimas, sveikatos, laisvės nustojimas ir pan.; tautų ar valstybės gyvenime — tai įvairūs vidaus neramumai, perversmai, karai, badai ir t. t. Be abejo tautą ar valstybę ištikusios audros visuomet skaudžiai paliečia didesnę ar mažesnę atskirų žmonių skaičių.

Audros stipriai mus paveikia, išmuša mus iš pusiausvyros, atneša išgastį, baimę, nuliūdimą, net neviltį bei nusiminimą. Ypač dėl to, kad dažnai jos mus užpuola prieš mūsų valią. Kyla klausimas, kas jose daryti, kad nesugniūžtume, kokių priemonių imtis, kad atsilaikytume?

Puikų atsakymą duoda čia šio sekmadienio evangelija. Pasakojama joje, kad apaštalai kartą plaukė per Genezarėto ežerą, ir Jėzus, nuvargęs nuo darbų, miegojo laive. Staiga kilo smarki audra. Galingas vėjas svaidė laivą, it šipulį į visas puses. Kalnais pasišiaušusios bangos grūmojo kas mirksnį jį užlieti, apversti, nugramzdinti į gelmes. Persigandę apaštalai ėmė žadinti Jėzų, šaukdami: "Viešpatie, gelbėk mus. Žūname. Jėzus pabudęs tarė: Kodėl esate bailūs jūs, žmonės menko tikėjimo? (Mat. 8, 25 - 6). Po to, tuojau paliepė Jis vėjui ir

bangoms nutilti, ir bematant pasidarė visiškai ramu, lyg audros visai nebūtų buvę.

1. Kodėl esate bailūs jūs, žmonės menko tikėjimo? Sukrėtimuose, audrose turime mes niekuomet nenustoti pasitikėjimo, vilties, nepasiduoti nusiminimui. Juk esame ne kokio aklo, neprotingo likimo rankose, bet tėviškai mus mylinčio Dievo globoje. Jis rūpinasi mumis kaip savo vaikais. Be Jo žinios net plau-

kas mums nuo galvos nenukrinta. Jis viską daro ir leidžia įvykti vien galūti nei mūsų gerovei ir naudai. **Dievą mylintiesiems visi dalykai išeina į gerą** (Rom. 8, 28), sako Apaštalas. Visos nelaimės, vargai, skausmai turi tikslą apvalyti, nuskaidrinti mūsų sielas, kaip sodininko peilis apgeni vaismedžius nuo bereikalingų atžalų, tuomi padarydamas juos našesniais. Jos turi tikslą atitraukti mūsų širdis nuo šios laikinosios mūsų būstinės ir pakelti jas į mūsų tikrąją, amžinąją tėvynę. Jos turi tikslą išugdyti mumyse dorybių, ypač tas pagrindines: nuolankumą ir tikėjimą. Tik tai reikia tai suprasti ir neužmiršti. Asmens, kurie nebuvo menko tikėjimo, kaip pav. šventieji, buvo giliai tai įsisąmoninę ir ne tik nesibaidė kentėjimų, bet jų troško ir už juos dėkojo Apvaizdai. Per juos pasiekė jie tobulybės viršūnių ir džiaugiasi dabar ir niekuomet atsidžiaugti negalės danguje.

Tas baisusis karas, kuris prieš kiek laiko tiek nekalto kraujo išliejo, tiek miestų sugriovė, tiek tautų išblaškė kaip tik mums neapbrėpiamuose Dievo Apvaizdos planuose turi savo ypatingą tikslą.

2. **Viešpatie, gelbėk mus, žūname.**

Patys mes esame silpni, menki. Vien savo jėgomis sunkumuose išsilaikyti neįstengiame. Tačiau mūsų, kaip ir apaštalų tarpe, yra Jėzus, kurio ir vėjai ir jūros klauso. Į jį tad turime kreiptis, jo šauktis, jo pagalbos maldauti. Jėzus yra pasakęs: **Eikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate apsunkinti, o Aš jus atgaivinsiu** (Mat. 11, 28). Nelaimėse nebūkime menko tikėjimo, nenustokime vilties, nenusiminkime, bet kreipkimės į Jėzų. Jis tikriausiai mūsų neužmirš ir neapleis.

Jūrose siaubė galinga audra. Didelis keleivinis laivas buvo milžiniškų bangų smarkiai daužomas. Keleiviai visi nusigandę nežinojo iš baimės kur dėtis. Jie sūkojo, bėgo pas kapitoną, užsirakino savo kambariuose. Tuo tarpu mažas kapitono sūnelis ramiai sau žaidė. Pagaliau nutilus audrai, laivas saugiai atplaukė į uostą. Smalsūs keleiviai klausinėjo vaikučio, kaip jis galėjo taip ramiai žaisti tokiame baisiame pavojuje, ar nebuvo jisai nusigandęs. "Nusigandęs?" atsakė vaikutis. "Juk vairas buvo mano tėvo rankose," šisai vaikutis pasitikėjo savo tėvu pavojaus valandoje. Argi mes negalime pasitikėti mūsų Tėvu, danguje, Visagaliu Dievu.

Šv. Rožančius

*Marija, ruduo nepaliko
Man rožės skaisčių žiedų.
Nupint negaliu Tau vainiko,
Nes mirusias gėles randu.*

*Rankas, štai Rožančius man puošia
Jį spaudžiu prie lūpų karštai.
Kas "Sveika Marija" — tai rožė,
Pražydusi sieloj skaisčiai.*

*Į dangų, skaisti Motinėle,
Siunčiu Tau vainiką maldos.
Nušluostyk vargų ašarėlę,
Nuo veido Tėvynės brangios.*

S. M. PALMIRA

Maldos Apaštalavimas

Bendroji intencija

1957 m. Vasario mėnesiui

UŽ KUNIGIŠKUS PAŠAUKIMUS

ŠIANDIEN pasaulyje reikia labai daug kunigų. Yra organizacijų ir draugijų, kurios bando šį trūkumą pašalinti, tą spragą užpildyti. Pašaukimas prasideda su Dievo malone ir su Kristaus pakviestos sielos dosniu atsidavimu tai malonei. Po to seka ilgi mokslo ir pasiruošimo metai. Paruošimo metams reikia maisto, aprangos, pastatų, knygų ir mokytojų. Aišku, tat, kad reikalinga didelė piniginių parama.

Giminės ir draugai dažnai esti labai dosnūs savo aukomis seminaristams ir vienuolynams, kur jaunuoliai mokosi į kunigus. Tačiau, tai neužtenka, nes kunigų paruošimas yra visų tikinčiųjų reikalas. Juk seminaristai neruošiami patarnauti vien savo giminių ir draugų dvasiniam reikalams. Jie tarnaus visiems tikintiesiems. Todėl visi tikintieji turi rūpintis, kad kunigų būtų pakankamai.

Nesunku sužinoti kur reikia siųsti pinigines aukas. Vyskupai, klebonai ir vienuolynų bei seminarijų viršininkai dažnai kreipiasi į žmones prašydami jų aukų ir pagalbos klierikus išlavinti, naujas seminarias pastatyti ir pan. Tai reikalas, kuriame turime būti kiek galima dosnūs iš Dievo Žodžio ir Sakramentų meilės. Daugybė žmonių negirdės Dievo Žodžio, nepriims Sakramentų, jei nebus užtektingai kunigų atlikti šiuos paprasčiausius patarnavimus.

Ypatinga Misijų Intencija

UŽ BAŽNYČIĄ ŠIAURINĖJE AFRIKOJE

Vasario mėnuo pašvęstas

KRISTAUS PASLĖPTAM GYVENIMUI PAMINĖTI

Mėnesio globėjas — ŠV. BLAŽIEJUS

Vasario 3 d.

Kasmet vasario 3 d. kunigai laimina tikinčiųjų gerklės ir prašo Dievo, kad Šv.

Blažiejaus užtarimu, išsaugotų juos nuo visokių gerklės ligų ir kitų blogumų. Blažiejus gyveno ketvirtame šimtmetyje. Jis buvo Armėnijos vyskupas. Įkalintas už tikėjimą, jis padarė daug stebuklų. Jaunuolis užspringęs žuvies ašaka jau buvo netoli mirties. Blažiejus jį išgelbėjo. Iš to įvykio ir kilo gerklių palaiminimas, ir kaikuriose vietose palaiminimas alyvos gerklėms tepti. Blažiejaus kūnas buvo sudraskytas geležinėm šukom ir galva nukirsdinta 316 metais. Prašykime Šv. Blažiejaus, kad jis mums išmeltų kūno ir sielos sveikatos ir stiprybės kūno ir dvasios kančias panešti.

YPATINGAS MĖNESIO LAVINIMASIS

Meilė ligonims ir vargšams

NURODYMAI PROMOTORIAMS

Mieli Promotoriai

Vasaris yra katalikiškos spaudos mėnuo. Spauda yra galingesnė už didžiausias kariuomenes, nes ji veikia į žmonių mintis. Ji teikia žmogaus protui maistą aprašydama vėliausius gyvenimo įvykius, mokslininkų išradimus ir daugybes visokių kitų dalykų. Pasaulio spaudą naudoja politikai ir generolai, pirkliai ir mokslininkai, norėdami užkariauti žmonių protus, patraukti juos į savo pusę. Spauda naudojama geriems ir blogiems tikslams.

Spaudą mūsų laikais ypatingai panaudoja komunistai savo melagingą mokslą paskleisti. Ir jie uoliai ją platina visų žmonių tarpe.

Katalikų Bažnyčia taip pat naudoja spausdintą žodį Dievo mokslui skleisti. Deja, ne visi naudojami ta spauda kiek turėtų. Daugelis tikinčiųjų jokių katalikiškų laikraščių ar žurnalų neskaity.

Vienas gražiausių apaštalavimo būdų yra katalikiškos spaudos platinimas. Kiekvienuose namuose turėtų būti katalikiškas laikraštis. Katalikiškas laikraštis yra katalikiškų namų ženklas. Tenebūnie jokia katalikiškoji šeima be katalikiško laikraščio.

TĖVO PIJAUS PAKLUSNUMAS

J. Kuzmickis

TALIJOJE, San Giovanni Rotondo vienuolyne, tebegyvena 68 metų amžiaus vienuolis kapucinas tėvas Pijus (Francesco Forgione), kuris nuo 1915 m. rugsėjo pradžios rankose, kojose ir šone turi stigmas, nuolat kraujuojančias žaizdas. Kasdien iš jo šono išbėga stiklinė kraujo.

1936 m. sausio 20 d. vakare tėvas Pijus kreipėsi į apsilankiusius du svečius, kad kartu su juo pasimelstų už vieną sielą, kuri netrukus turėjo stoti į Dievo teismą. Vėliau, tos dienos vidurnaktį, jis įėjo į vienuolio tėvo Aurelijaus kambarį ir prašė ir jį melstis ta pačia intencija. Visiems trims pareiškė, kad tos maldos skiriamos už D. Britanijos karalių Jurgį VI.

Tai tik vienas atsitikimas, kuris, kaip ir visa eilė kitų, rišamas su tėvu Pijumi, gyvenančiu San Giovanni Rotondo, Pietrelcinoje. Jo šventas gyvenimas, stigos ir visa eilė nuostabių įvykių atkreipė į jį beveik viso krikščioniško pasaulio dėmesį. Apie jį prirašyta nemaža knygų, o maldininkai šimtais keliauja į Pietrelciną išklausti jo atnašaujamų šv. Mišių; kurias jis susitelkęs laiko bene pusantros valandos. Bažnyčia tokiais atvejais visuomet laikosi atsargumo politikos ir kantriai mėgina tokio žmogaus dorybes. Dėlto ir pop. Pijus XI prieš 32 metus patarė tėvo Pijaus vyresniesiems uždrausti jam sakyti pamokslus ar viešai mokyti, rašyti ar su bet kuo susirašinėti bei leisti rodinėti savo stigmas.

Tačiau tėvui Pijui ir toliau leidžiama klausyti išpažinčių ir kasdien atnašauti šv. Mišias, kurias jis laiko 5 val. ryto. Mišių metu kasdien bažnyčia yra apypilnė, nes visi nori pamatyti tėvą Pijų ir jo žaizdas, kurias gali tik šv. Mišių metu pamatyti. Pažymėtina, kad t. Pijus kasdien gauna 600—800 laiškų ir apie 50—60 telegramų.

Kai t. Pijus eina laikyti šv. Mišių, jam siūlosi patarnauti ne tik kunigai,

bet ir vyskupai bei kardinolai.

Po šv. Mišių išgėręs stiklinę vandens, tėvas Pijus eina klausyti išpažinčių. Pas save priima penitentes, kalbančius tik italų ir lotynų kalbomis. Nekarą, pajutęs, kad penitentas nepasirengęs ir nekaip reikiant nusiteikęs, griežtai pavaro nuo klausyklos.

Kartą vienam kunigui, klausančiam, ką daryti, jei žmogus nenori klausyti tiesos žodžio, tėvas Pijus atsakė: "Stenkis su meile, su didele meile, su visa meile, kurią turi, ir jei tai negelbės, ... jį atstumk. Kristus, kuris yra mūsų pavyzdys, taip mus mokė, sutverdamas ne tik dangų, bet ir pragarą."

Kitą kartą moteris klausė tėvą Pijų, kokios maldos labiausiai patinka Dievui. Tėvas Pijus atsakė: "Visos maldos, jei jas palydi gera intencija ir gera valia."

Pats tėvas Pijus nori, kad jį vadintų ir laikytų tik nuodėmklausiu, nors žmonės nenustoja prašę pasimelsti už juos ir išprašyti įvairių malonių. Tėvas Pijus dažnai atsimena meldžiančių intencijas ir per jo užtarimą jau yra įvykę nuostabių pagijimų ir atsiverimų.

Kartą į jį kreipėsi moteris iš Benevento, kad jis išmelstų jos aklam broliui regėjimo. Tačiau tėvas Pijus atsakė: "Ne, jį aklumas išganyš." Paskui pridūrė, kad jos brolis nubaustas aklumu už tai, kad mušęs savo tėvą. Nors aklašis iš karto nenorėjo seseriai prisipažinti, tačiau vėliau vis dėlto pasisakė, kad, būdamas 16 metų, tikrai mušęs savo tėvą.

Tikrai stebina tikinčiuosius ne tik tėvo Pijaus šventas gyvenimas, jo kraujuojančios stigos, biliokacija, specialus kraujo kvapsnis, bet ir paklusnumas, griežtai vykdamas visus vyresniųjų patvar-kymus. Kai jam reikėjo padaryti dvi operacijas, tėvas Pijus, nenorėdamas, kad gydytojais susigundytų apžiūrėti jo žaizdas, nesutiko būti užmigdomas ir kantriai kentėjo operacijų skausmus.

ŽINIOS *iš katalikiškojo pasaulio*

• **Vengrijos kunigai**, kaip praneša Austrijos nuncijus Mons. G. Dellepiana, gali pasitraukti iš savo krašto, — nesą jokių bažnytinių suvaržymų, išskyrus tą, kad jie turi būti pabėgėlių grupių palydovai. Tik Győr vysk. Kalman pataręs savo vyskupijos kunigams nebėgti. Iki šiol pasiekė Austriją 19 pasaul. kunigų ir 15 vienuolių.

• **Mirė dėl torturų.** Saleziečių misinierius kun. Simon Leung Tak-lion mirė Kinijos kalėjime dėl raudonųjų prieš jį pavartotų torturų.

• **Austrijoje statomos naujos bažnyčios.** Vienos arkivyskupas savo arkivyskupijoje artimiausiu laiku konsekruos šešias naujas bažnyčias. Neseniai baigęs pasitarimai tarp bažnytinių įstaigų ir miesto savivaldybės pareigūnų naujų bažnyčių statymo reikalu.

Vien tik Vienos mieste šiais metais numatoma pastatyti 15 naujų bažnyčių. Naujų bažnyčių statyba yra viena iš didžiausių Vienos arkivyskupijos problemų. Esantieji maldos namai nebepajėgia sutalpinti sparčiai augančios sostiinės gyventojų skaičiaus.

• **Lenkijos bažnyčioms.** Per Varšuvos radiją buvo pranešta, kad katalikų bažnyčioms grąžinamos meno vertybės, iš jų anksčiau atimtos. Jų visų vertė siekia milijonus dolerių.

• **Žudymai Vengrijoje.** Pabėgėliai iš Vengrijos pasakoja matę rusų kareivius paleidžiant kulkosvydžių ugnį į eilėse prie duonos krautuvų laukiančius žmones. Tebesitęsiančios ir deportacijos.

Vienas iš Vengrijos pabėgęs karys pasakoja, kad ten paimtas į raudonųjų kontroliuojamą kariuomenę jis buvo nubaustas sunkia dabokle už nuėjimą pamaldoms į bažnyčią. Jis išsėdėjo dvi savaites, tegaudamas pakaitomis vieną dieną sūdytos žuvies, o kitą dieną vandens.

• **Ispanai prisiminė pavergtas tautas.** Atsakydami į popiežiaus Pijaus XII kvietimą aukoti maldas ir atgailos dar-

bus už pasaulio taiką, apie 300 Ispanijos jaunuolių suorganizavo maldingą kelionę iš Lisabonos į Fatimos Dievo Motinos šventovę.

Visą kelionę — apie 130 mylių — jaunieji maldininkai atliko pėsti basomis kojomis. Praėjusią savaitę Fatimoje jie dalyvavo Maldos dienoje už Vengriją ir kitas sovietų pavergtas tautas.

• **Liejyklos darbininkas vyskupu.** Naujai paskirtas Gary vyskupas Andrew Grutka yra plieno liejyklos darbininko sūnus ir pats yra dirbęs plieno liejyklose. Jis dirbo tuose fabrikuose vasaromis, beeidamas mokslus Šv. Prokopijaus kolegijoje Lisle, Ill. Prieš ryždamasis kunigystės mokslams, jisai dar ėjo parenčiamąsias medicinos studijas. Kunigu jis buvo išventintas 1933 metų gruodžio mėnesį, baigęs studijas Amerikiečių kolegijoje, Romoje. Naujoji Gary vyskupija turės 75 parapijos ir apie 130,000 katalikų.

• **Lėkščių plovėjos santaupos pabėgėliams.** Viena Los Angeles mieste bedirbanti lėkščių plovėja savo visas santaupas — \$1,000 — atidavė šelpimui pabėgėlių iš Kinijos. Ji vis taupė, planuodama pati aplankyti Hong Kongą ir ten prisiglaudusius tūkstančius raudonojo režimo aukų, tačiau paskutiniu metu apsigalvojo, kad jos auka atneš daugiau naudos, kaip jos kelionė, o išgirdusi apie vertingą darbą tarp pabėgėlių, atliekamą Maryknoll vienuolių, jiems ir įteikė tūkstantinę, kad panaudotų pabėgėlių šelpimui.

• **Kardinolo Mindszenty pirma knyga**, kurią jis parašė Amerikos atstovybėje Budapešte, jau pasirodė spaudoje. Ji vadinasi "Kardinolas Mindszenty išpėja". Bus dar dvi knygos.

• **Daug padeda pabėgėliams.** Iš 15, 140 pirmųjų vengrų pabėgėlių atgabentų į Camp Kilmer, JAV-se, du trečdaliu pakvietė katalikų organizacija, NCWC.

Žinios iš lietuviškojo pasaulio

• Iškilmingos pamaldos už arkivyskupą Jurgį Matulevičių. Už Dievo tarną arikvyskupą Jurgį Matulaitį - Matulevičių šv. Mišios buvo atnašautos sausio 27 d. 10 val. ryto Aušros Vartų parapijos bažnyčioje, Chicagoje, Ill.

Iškilmingas šv. Mišias atnašavo T.T. Marijonų provinciolas kun. V. Atkočius, pamokslą sakė kun. dr. K. Matulaitis, MIC.

• Kun. Julius Korsakas sausio 18 d. žuvo automobilio katastrofoje, kai jis su kitu kunigu grįžo iš kapinių. Nelaimė įvyko jų automobiliui paslydus kelyje ir įkritus į ravą. Automobilio vairuotojas išliko gyvas, tik susižeidė.

Kun. J. Korsakas, buvęs Lietuvoje kapelionu ir klebonu, prieš keleris metus atvykęs į šį kraštą, pastaruoju metu buvo vikaras vienoje parapijoje Grand Rapids mieste, Mich.

Pamaldos už kun. Juliaus sielą įvyko sausio 23 d. šv. Kryžiaus parapijos bažnyčioje, Chicagoje. Buvo palaidotas šv. Kazimiero kapinėse.

• Prez. Eisenhowerio kadencijos inauguracijos iškilmių rengimo komiteto pirmininkas telefonu per Baltimorės lietuviškųjų organizacijų tarybos pirm. T. Gray (Grajauską) pakvietė Baltimorės tautinių šokių grupę dalyvauti iškilmingoje banketo programoj Statler viešbutyje, Washingtone. Tuo reikalu smulkiau painformavo lietuvių atstovas nacionaliniam respublikonų komitete W. Kvetkus. Šokių grupė kvietimą priėmė ir pasirodyme dalyvavo. Grupei dabar vadovauja G. Brazauskas ir D. Dulytė.

Baltimorės tautiniai šokiai jau 3 kartus yra laimėję pirmąją vietą tautinių grupių festivaliuose Baltimorėje.

• Kan. dr. O. Musumecio veikala "Verkianti Dievo Motina Syrakūzuose" sutrumpintai išvertė M. Pulauskas, MIC. Leidžia Marijonų Kongregacija. Šis neįprastų įvykių Sicilijoje mariologinis veikalas, Europoje susilaukęs gražaus

atgarsio, numatoma pasirodys lietuviškai apie Velykas.

• Pirmoji Amerikos ir Kanados lietuvių tautinių šokių šventė įvyksta Chicagoje birželio 30 d. Šventės įvadu bus Chicagos lietuviškųjų mokyklų pasirodymas su specialia mokyklų programa.

• Leonardas Šimutis, vyriausias Draugo redaktorius, grįždamas sausio 17 d. iš darbo, buvo automobilio parbloktas prie 69 ir Western Ave., Chicagoje. Nepersunkiai sužeistas buvo nuvežtas į šv. Kryžiaus ligoninę.

• Kun. Leonas Praspalius, Daytono liet. parapijos klebonas, eidamas šaligatviu paslydo ir sunkiai susižeidė, neteko kalbos. Jam padaryta sunki galvos operacija.

• Latvių laikraštis. Chicagoje latviai katalikai pradeda leisti savo laikraštį "Dzimtenes Balss". Jo vyriausias redaktorius yra kun. Norbertas Trepša, jam padeda kun. Boleslovas Baginskis, M.I.C. Anksčiau latvių katalikų laikraštis buvo leidžiamas Švedijoje, dabar jis perkeliamas į Chicagą ir bus spausdinamas "Draugo" spaustuvėje. Išėis kartą į mėnesį, 32 puslapių.

Chicagoje yra apie 400 latvių katalikų, o visame laisvame pasaulyje yra latvių katalikų daugiau kaip 10,000. Daugiausiai jų yra JAV-se, Australijoje, Kanadoje, Anglijoje. Latviai katalikai savo pamaldas Chicagoje turi lietuvių Nekalto Prasidėjimo parapijos bažnyčioje Brighton Parke.

• Dr. Petras Vileišis, iš Waterburio, už nuopelnus respublikonų partijai buvo pakviestas dalyvauti prezidento Eisenhowerio inauguracijoje, kuri vyko sausio 19, 20 ir 21 d. Washingtone.

• Silver Suarez, Springfieldo, Ill., policijos vadas, moka puikiai kalbėti lietuviškai. Jis nėra lietuviškos kilmės, bet gyvendamas tarp lietuvių išmoko mūsų kalbą.

The Lunatic Wept

ABRAHAM SIMMONS couldn't feel the frost that lined his cage, or taste the swill they fed him, or chafe at his iron chains—so his keepers said. He was a madman.

Then when his visitor, little Miss Dix, spoke softly to him, why did he weep?

Dorothea Lynde Dix knew why. And her knowledge kept her fighting all her life to

get the mentally ill away from pits and cages, whips and chains, and into hospitals.

In nearly 40 years, she paused only once—to render heroic service as superintendent of nurses in the Civil War. Then again she began investigating, writing, fundraising, politicking, until this frail ex-school teacher had pushed a whole country into one of the finest reforms in its history: the sane treatment of the insane.

Dorothea Dix was fortunate in having one powerful ally: the American people. For as history will show, Americans are seldom self-satisfied; they long to do right. That urge has helped them build a strong, stable nation in a troubled world—and it has helped make their country's Savings Bonds a rock-ribbed assurance of security.

The will and purpose of 168 million Americans back U.S. Savings Bonds, back them with the best guarantee you could possibly have. Your principal guaranteed safe to any amount—your interest guaranteed sure—by the greatest nation on earth. If you want *real* security, buy U.S. Savings Bonds. And hold on to them.

Safe as America—U. S. Savings Bonds

The U. S. Government does not pay for this advertisement. It is donated by this publication in cooperation with the Advertising Council and the Magazine Publishers of America.

